

ובשנמות, הכל יחלוק.

מאת אופק לוי

"וכשנמות, הכל יחלוף"

מחזה מאת אופק לוי

דמויות:

איל גרינהויז: המרצה המבוקש ביותר בעולם. מפתח "החלומות". בן שלושים וחמש.

ילדה: בת זוגו לשעבר של איל. רקדנית. בת תשע עשרה.

ילד/ עווד: ספק בן זוגה החדש של ילדה. רקדן. בן תשע עשרה.

***

כל הזכויות שמורות לאופק לוי: דליה 2, ראשון לציון | 6559605-050 | Ofeklevy21@gmail.com
אין להתחיל תהליך חזרות מכל סוג שהוא מבלי אישור בכתב מהמחזאי.
כמו כן, שינוי/ עיבוד במחזה ידרש גם הוא, אישור בכתב מהמחזאי.

-

מוקדש לכל חיילת עלובה שלא מצאה את עצמה בתיאטרון צה"ל (ובחיים בכלל),
לכל רקדנית סוג ז' עם הפרעות אכילה שלומדת בגעתון,
ולכל אפס חסר ביטחון עצמי שחושב שאפשר לכתוב מסיפורי האהבה הכושלים שלו מחזה.
(:

ניר v.0: קבלו את איל גרינהויז!

איל: תודה! העולם, בשנים האחרונות, השתנה לגמרי. הפכנו להיות אצנים במרתון שלא נגמר: מרתון "החיים". אנחנו לא בטוחים לאן אנחנו רצים, לא בטוחים בקצב שאנחנו רצים, אבל רק בדבר אחד אנחנו כן בטוחים! אנחנו ממשיכים לרוץ. הריצה האין סופית הזאת, אחרי משהו שאנחנו אפילו לא בטוחים בו, גרמה לנו להיתלש מהזהות שלנו: אמריקאי יושב בברלין וקונה מניות בהודו. על כל מטוס שעובר מעלינו אנחנו שואלים "למה אנחנו לא עליו?", למרות שאנחנו אפילו לא יודעים לאן הוא טס. את הרגשות הכנים והאמיתיים שלנו, "היצרים", פשוט הדחקנו בילדות, ואותם, החלפנו ברגשות שהחברה הכתיבה לנו להרגיש. וככה, [פאזזה] נאבדנו! איבדנו את מי שאנחנו במרתון הזה. עם מה שיצאנו איתו בתחילת הדרך. כי בכל מטר של התקדמות, אנחנו משילים מעצמנו עוד סממן, ועוד אחד, ועוד אחד...

ערב טוב צוותא! מה שלומכם, חברים?

הבנתי שהסיקור התקשורתי על ההרצאה שלי היה מטורף! שלא הבינו מה אני, איל גרינהויז, מחבר "The Dreams", עושה כאן בכלל- אז האמת היא שלפני ארבעה חודשים ישבתי בבית קפה בלוס אנג'לס, ומשום מקום, פשוט ירד לי האסימון שקרוב לחמש עשרה שנה לא הייתי בישראל. אני נולדתי בארץ, כן? פשוט עברתי ללוס אנג'לס לבד בגיל מאוד צעיר, רק בן שבע עשרה. בכל מקרה, התקשורתי לניר, מנהל הטור שלי ובדקתי איתו מתי יש לנו כמה ימים פנויים, וככה קבענו שבין ה-[תאריך של יומיים לפני יום המופע] עד ה-[תאריך של יומיים אחרי יום המופע] נעצור לעשות כאן חופשה קטנה.

על הדרך חשבתי לפגוש כמה חברים טובים שלא ראיתי הרבה זמן, אחד מהם הוא דולפין. למדנו ביחד בתלמה ילין ועכשיו הוא המנהל האומנותי של 'צוותא'. הרמתי אליו טלפון, קישקשנו, והוא שאל אותי אם אני רוצה להעביר את ההרצאה שלי, "The Dreams", כאן בצוותא. בהתחלה לא הבנתי למה הוא נופל עליי, אבל אז ראיתי את זה כאתגר: זאת הפעם הראשונה שאני הולך להעביר את ההרצאה הזאת בעברית, כאן- בישראל, [צוחק על המצב, מתנשא] ובאולם כזה קטן... אבל היי! יש לי הרבה זכרונות מהאולם הזה כילד.

[מתעשט ומתקדם. מסתער] את הספר "The Dreams" כתבתי לפני שלוש שנים והוא הצליח לשנות מאות אלפי אנשים. הספר מציג את התפיסה שהצגתי לכם בהתחלה- החיים שלנו, כמו שהם היום, הפכו להיות מרתון שתלש אותנו מהזהות האינדיבידואלית שלנו. גרם לנו להיות "אזרחי העולם הגדול" שמתעסקים בכל דבר חוץ מעצמם. נאבדנו.

ולא צריך לדעת הרבה בשביל להבין שנאבדנו. רובנו פשוט איבדנו את הרצון למימוש עצמי. הרצון לממש את החלומות שלנו. לכן, הדף הראשון ב"The Dreams" מורכב מרשימה ריקה של ארבע נקודות. בכל נקודה, אנחנו צריכים לכתוב מה החלום הכי גדול שלנו- כזה שאם נגשים אותו, נתקרב בעוד צעד משמעותי אל עבר ההגשמה העצמית שלנו. [פאזזה, נזכר] את ארבעת החלומות הראשונים שלי כתבתי בגיל שש-עשרה: החלום הראשון שלי היה למצוא אהבה אמיתית, השני היה לקבל את עצמי כמו שאני- בלי ספקות, השלישי היה להגיד תמיד את האמת, והרביעי היה לפגוש את אקסל רוז. בכל זאת, גדלתי באייטיז... את זה אגב, הגשמי לפני שנתיים. ככה, בפעולה הזאת, של כתיבת ארבעת החלומות המרכזיים שלנו, אנחנו צועקים! משחררים לעולם: "אלה הם החלומות שלנו!!!"

אני הבנתי שבזמן שהמודע שלנו מעבד עשרות רעיונות בשנייה, התת-מודע, מסוגל לעבד מאות אלפי רעיונות. וככה החלטתי כבר בגיל שש עשרה לתזכר את עצמי בחלומות שלי בכל מקום. התעוררתי בבוקר וראיתי שאני חייב למצוא אהבה, צחצחתי שיניים ומעל המראה ראיתי שאני חייב לפגוש את אקסל רוז, בכל מקום בבית הדבקתי פתקים עם החלומות שלי. ידעתי שרק ככה אני לא אוכל לברוח מהחלומות שלי. רק ככה, אני אהיה חייב להגשים אותם.

[פונה לקהל] בואו ננסה לקחת את המילה "בננה", ונתחיל כולנו להגיד אותה בלי סוף. קדימה-
"בננה, בננה, בננה, בננה, בננה, בננה, בננה" **[וחזור חלילה, עד שמשמעות המילה נהרסת]**
סטופ! שמתם לב שבאיזשהו שלב, כשאמרתם "בננה", משמעות המילה נהרסה לחלוטין ורק ירינו
את רצף ההבהרות ב'-נ'-ה' וכו', רעיון תליית החלומות עובד! כשאנחנו שמים כל כך הרבה
פתקים, שצועקים לנו להגשים את החלומות שלנו, באיזשהו שלב אנחנו מתעלמים לחלוטין מזה
שכתוב משהו על הפתק ורק מתעסקים בזה שיש על הקיר חלום שלא הוגשם.

במהלך אלפי ההרצאות שעשיתי שמעתי מאות אלפי אנשים שסיפרו לי מה ארבעת החלומות הכי
גדולים שלהם, ובמהלך הזמן, הבנתי שני דברים: הדבר הראשון הוא שכמעט ואין אדם שלא
מפחד להגשים את החלום שלו. חלק יותר, חלק פחות, אבל אנחנו מתקרבים ומתרחקים מהחלום
שלנו בתנודות קיצוניות. **[פאזזה]** לפעמים סתם מרגישים שהחלום הזה הוא כמו אמא פולנייה
שאורבת לנו ומחכה "שנגשים את עצמנו", **[מצטדק]** בעוד שלרוב, אנחנו באמת לא יודעים מה זה
"להגשים את עצמנו"!!

אנחנו מרגישים שהחלום או במקרה הזה, ארבעת החלומות שלנו, דורשים מאיתנו משהו שאנחנו
אפילו לא מסוגלים להגשים.. וככה, "החלום" הופך לעול, שיהפוך לדיכאון וכאב ותסכול וכל זה
רק כי אנחנו מפחדים להיכשל בפני עצמנו. מפחדים לאכזב את הציפיה להגשמה עצמית שלנו.
[נגרר לרגש, משהו מתחיל להציק לך] כי אם בסופו של דבר, לא נצליח לממש את החלום שלנו,
ההגשמה העצמית שלנו, למה אנחנו עדיין ממשיכים לרוץ?

[פאזזה, מתעשת, ממשיך] הדבר השני שהבנתי, שרובנו, פשוט מחפשים הגשמות נפשיות ולא
פיזיות. בסופו של דבר, אני לא שמעתי באף אחת מההרצאות שלי בן אדם שאמר שהסיבה שהוא
הגיע לעולם, והחיות שהוא ירצה להשאיר, זה שיהיה לו מטוס פרטי. לרוב, ההגשמה העצמית
שלנו, החיות שאנחנו רוצים להשאיר בעולם, כרוך בהשלמה נפשית: באהבה, במשפחתיות,
בתשוקה.

לא הייתה לי אפילו הרצאה אחת, לא משנה אם זה היה במדיסון סקוור גארדן או אפילו באולם
קטן בצפון אוקלהומה, שלא שמעתי את המילה "אהבה".
רובנו פשוט כמהים למימוש רוחני, ובראשה, לאהבה! או יותר נכון, להרגיש נאהבים.

אנחנו אוהבים לחשוב שאנשים פועלים קודם כל בשביל עצמם, אבל כולנו יודעים שמדובר בבלבול
מוח. כי כשרגש נכנס לתמונה, החיווט שלנו משתנה..

[נוסטלגיה, מתרפק] בואו נחזור אחורה בזמן ונזכר בנשיקה הראשונה שלנו. אתם לא רציתם
שהיא תיגמר למרות שלא באמת ידעתם מה לעשות. הרגע למדתם את הפלא הזה, ועדיין, אתם
מרגישים- רק בגלל נשיקה אחת, את הבעלות האין סופית כלפיה או כלפיו.

וכשזה נגמר, אתם זוכרים מה הרגשתם? איך "הבעלות" מתחזקת? איך העולם שהכרתם התהפך?
איך ה"אהבה" נעלמה ובמקומה, עולם "השנאה" קם לתחייה? הרי מי מסוגל לתקשר עם מי
שהרסה לו את התמימות? (-) את המושג שנקרא אהבה. מי שגילתה מה זה "שברון לב" או
"אכזבה". לראות אותה עוברת ברחוב הופכת להיות משימה בלתי אפשרית, וככה, תוך כמה
שניות מהרגע שזורקים אותנו, מושא האהבה הגדול ביותר בעולם הופכת להיות מפלצת חסרת
רחמים שרק רוצה לעוט עליך.

וכל זה רק מזכיר לך שאהבה, לרוב, זה תהליך שלך עם עצמך. כי אם היא זרקה אותך, כנראה
שאתה לא מספיק חכם **[פאזזה]** ולא מספיק יפה **[פאזזה]** ולא מספיק מוכשר. אתה גם... **[ילדה'**
נכנסת ופורסת שמיכה על הרצפה. איל לאט-לאט נשכב על ידה] אני הרי לא הכי גבוה או הכי
יפה. אני גם לא כזה "רומנטי", מה אני בכלל? אפס! והיא? היא המלכה הבלתי מעוררת. אצלה
הכל מושלם. אפילו לא פגם אחד בתוך כל ה...
[מעבר זמן, שינוי תאורה. איל נשכב על יד 'ילדה' שמניחה את ראשה עליו. פאזזה קצרה.

מתנשקים]

- ילדה:** אתה חייב "להפיק" רעיון.
- איל:** אז זהו, אני רציתי לדבר איתך על זה.. איך זה שאני תמיד צריך "להפיק" דברים?
- ילדה:** אני על הפנים בזה. חוץ מזה, אני יוצאת לדייטים בשביל שיפיקו בשבילי רעיונות.
- איל:** דייטים?
- ילדה:** נו... אני מחכה...
- איל:** אוקי, מוכנה? יש לי משחק בשבילך.
- ילדה:** אני מקשיבה.
- איל:** אני שואל שאלה, ואת עונה לי בשאלה שלא קשורה לשאלה ששאלתי. יש?
- ילדה:** קדימה.
- איל:** לכל אחד יש שלוש פסילות.
- ילדה:** תתחיל. [פאזזה] רגע. מה קורה למי שמפסיד?
- איל:** מי שמנצח בוחר את העונש של השני.
- ילדה:** תזכור..
- איל:** [מסתערים] את יודעת לבשל?
- ילדה:** לאן הציפורים עפות כשהאגם קפוא?
- איל:** העולם באמת עגול?
- ילדה:** היית באמריקה?
- איל:** למה את רעה?
- ילדה:** היי! אני לא רעה.
- איל:** שאלה מכשילה. ירדה לך נקודה. [פאזזה, מסתערים] למה יש משפחה בעולם?
- ילדה:** יצחק רבין תמיד יהיה ראש ממשלה?
- איל:** רצית פעם להיות במגדלי התאומים?
- ילדה:** יש לך אחים?
- איל:** את רוצה לפגוש את אקסל רוז?
- ילדה:** התנשקת עם מישהי לפני?
- איל:** את יודעת שלא.
- ילדה:** נפסלת. נשארו לך עוד שתי פסילות. אתה רוצה להיפסל?..
- איל:** מה פתאום!
- ילדה:** שאלה מכשילה.
- איל:** שיט. [פאזזה, מסתערים] את אוהבת את ההורים שלך?
- ילדה:** איך מגלים צבע חדש?
- איל:** אנחנו משתנים או שנשארים אותו הדבר?
- ילדה:** יש חייזרים במאדים?
- איל:** את מאמינה באהבה?
- ילדה:** [פאזזה ארוכה] אתה רוצה לעשן משהו?
- איל:** כן.
- ילדה:** הפסדת!
- איל:** מה?? חשבת שסיימנו את המשחק.
- ילדה:** אני לא אמרתי כלום על זה שהפסקנו. סתם לקחתי "הפסקה קלה"..
- איל:** יפה.
- ילדה:** אוקי-אני צריכה לחשוב מה יהיה העונש על ההפסד הזה.
- איל:** תזהרי! אני כבר יודע מה עובר לך בראש.
- ילדה:** מה עובר לי בראש?
- איל:** שכבנו לפני שעה.
- ילדה:** נו ו...?

[ילדה מתנפלת על איל, מתנשקים. ילדה תופסת את איל בידיים ומצמידה אותו לרצפה]

- ילדה:** אתה יודע שאני יותר חזקה ממך נכון?
- איל:** כל בן אדם צריך להיותלות במהלך החיים שלו לפחות בשקר אחד.
- ילדה:** מה אתה אומר!

איל: מה שאת שומעת. אני אפילו לא מפעיל כוח.
ילדה: אז קדימה! תפעיל. אני מוכנה.

[איל וילדה מתהפכים, מרביצים בתשוקה ובפראות אחד לשני. צוחקים ומתנשקים]

איל: [איל מזיז את ראשו מילדה, היא שמה את ראשה עליו. פאזזה] את יודעת שאת ממש יפה?
ילדה: [נבוכה] גם אתה. [ילדה מנשקת את איל]
איל: [איל מזיז את ראשו מילדה] אני בסדר.
ילדה: מה?
איל: את באמת חושבת שאני יפה?
ילדה: כן, אתה באמת יפה.
איל: אז למה לא אמרת לי את זה עד עכשיו?
ילדה: אני לא באמת צריכה להגיד את זה... אם לא הייתי חושבת ככה למה הייתי--
איל: ואיך הכל התחיל בינינו?
ילדה: מה?
איל: התחיל- איך הכל התחיל בינינו--
ילדה: הכל בסדר איל? אני לא--
איל: אם חברה שלך תשאל אותך "היי- מאיפה הכרת אותנו", מה את תגידי?
ילדה: מה אני אמורה להגיד?
איל: אז את אומרת שלא אמרת לאף אחד שאנחנו ביחד?
ילדה: למה אתה מכניס לי מילים לפה?
איל: כי רק לפני רגע את אמרת שאת לא תדעי איך להגיד את זה.
ילדה: גם את זה אני לא אמרתי!
איל: את יודעת, כשאני עושה את האחד ועוד אחד משהו נשמע לי מוזר.
ילדה: מה נשמע לך מוזר איל? ?
איל: שאף פעם לא נפגשתי עם חברים שלך, שכשאני שואל אותך איך את מציגה אותי את לא יודעת מה לענות--
ילדה: מה אתה רוצה שאני אציג איל? משהו שהתחיל לפני שבועיים ושנינו יודעים איך??
איל: איך? [פאזזה] איך?? מה כל כך משונה באיך שהכרנו?
ילדה: אתה יודע את התשובה איל.
איל: את אוהבת אותי?
ילדה: אתה יודע את התשובה...
איל: אני יודע את התשובה?
ילדה: כן.
איל: נראה לי שאני לא יודע את התשובה כי אף פעם את לא אמרת לי אותה, אז אולי תגידי לי אותה פעם אחת?
ילדה: אני אמרתי--
איל: אפילו לא פעם אחת.
ילדה: אני--
איל: תסתכלי לי בעיניים! תסתכלי לי בעיניים ותגידי לי- "אני אוהבת אותך". [פאזזה] את לא מסוגלת? כי אני כן. אני יכול להביט לך בעיניים, ולהגיד שעות [מתחיל מלחישות ועובר למאנית צעקות] אני אוהב אותך, אני אוהב אותך, אני אוהב אותך, אני אוהב אותך!! אני אוהב אותך!!!! אני אוהב אותך!!!!

[ילדה' מסתכלת על השעון שבידה, קמה בפתאומיות, מבוהלת]

ילדה: אני צריכה ללכת איל.
[איל תופס את ידה של ילדה']
איל: לאן את הולכת?
ילדה: אני מאחרת.

איל : רגע. תסתכלי לי בעיניים [פאזזה] בבקשה, תסתכלי לי בעיניים.
ילדה : פתאום קלטתי מה השעה ו...
איל : [מתקרב לנשק את ילדה] אני אוהב אותך. אני אוהב אותך! אני אוהב אותך!!!

[ילדה' שומטת את ידה מידו של איל]
ילדה : די! מספיק! מה יש לך? לפעמים אני שוכחת שאתה ילד בן שש עשרה.
איל : שבע עשרה. וילד? [פאזזה] באמת?
ילדה : כן. אתה ילד איל! השתגעת?! כי אני באמת לא מבינה מה עובר עליך! צועק כמו איזה מטורף. אני חייבת ללכת איל. בי.
איל : [מתעשת על עצמו] רגע. סליחה, אני לא יודע מה יש לי.
ילדה : הכל בסדר. פשוט אני באמת חייבת ללכת.
איל : עכשיו?
ילדה : כן. אני אדבר איתך מחר. בי.

[התאורה חוזרת לקדמותה, ההרצאה ממשיכה. ההקשר להמשך ההרצאה מהמילה האחרונה בפלאשבק]

איל : סליחה... אני קצת נסחפתי לתוך הדבר הזה. בכל מקרה, כל זה מוביל אותי להבנה שהחלומות שלנו הם ברובם חלומות רוחניים, ולא חומריים. ועל העניין הזה אני אנסה לשפוך קצת יותר אור.

ניר, תשים את "פגישה לאין קץ" בבקשה. [ילדה יוצאת, ומנגנת את הפתיחה של "פגישה לאין קץ" בפסנתר שנמצא בצד האולם] כמו שאמרתי, זאת הפעם הראשונה שאני עושה את ההרצאה הזאת בעברית. חמש עשרה שעות לוקחת הטיסה מלוס אנג'לס לישראל! אז ניצלתי את כל זמן הטיסה, ותרגמתי את ההרצאה לעברית. בדרך כלל, אני משמיע בחלק הזה של ההרצאה את השיר "Stand by me", מכירים? [מזמזם לעצמו, מנסה להזכיר] "So darlin', darlin', stand by me, " oh now now stand by me Stand by me לבד, ולרצון האובססיבי שלנו למצוא מישהו שיכיר בנו. איך ברגע שמכירים בנו, אנחנו " not be " afraid" או איך- "mountains should crumble to the sea". אבל בטיסה החלטתי שגם השיר יהיה בעברית. הרפרטואר שירים שאני מכיר מגיע עד לטיפקס בניינטיז... אבל עדיין, "פגישה לאין קץ" לא עזב אותי.

[ילדה מתחילה לשיר את השיר בעיבוד חתרני וכואב. היא מקדישה לאיל את השיר, ומכאן- הם מתחילים להאבד בעולם. בבית השני 'ילד' נכנס לבמה, תופס את 'ילדה' בעדינות בידיה והם מחזיקים ידיים ביחד. איל מתעצבן מהנעשה, פגוע ונבוך. השיר נהפך להיות אגרסיבי-מטיל אימה. הוא מטיח את כל כעסו על הפסנתר. לרגעים מסוימים 'ילדה' מגיעה, נושקת על לחיו של איל, וממשיכה לרקוד את ריקוד אהבתה עם 'ילד']

אלתרמן מוכן להעניק ולהקריב את כל-כולו למען מישהי שאפילו לא רוצה אותו. הוא לא מעניין אותה, למרות שהוא(?), הוא מוכן לבטל את עצמו עד עפר. וזה למעשה, החלק שאני הכי אוהב בהרצאה : אבסורד האהבה :

אומרים ש"הדרך לגינהום רצופה בכוונות טובות", זאת אומרת, שלפעמים ואפילו לרוב, כשאנחנו רק רוצים לא להאבד, אנחנו נאבדים עוד יותר וזה כי אנחנו לא מאמינים בתהליך. אנחנו קופצים מאפס למאה בשניות. אני הייתי כזה כשהייתי בן שבע עשרה- מתאהב סדרתי. לא היה לי הרבה ביטחון עצמי וחיפיתי על החוסר הזה בציניות עצומה במקום להודות שמדובר בקוצים שמרחיקים אנשים. וכל זה כי לא האמנתי שאני ראוי להרגיש נאהב, ואם יש מישהי שרק זורקת עצם לכיווני אני בתוך שנייה אהיה עבד לרגליה. [פאזזה] ואו... מוזר.. זאת הפעם הראשונה שבכלל סיפרתי את זה במהלך הרצאה, אבל זאת הבעיה של כולנו. וכשאנחנו לא מקבלים את עצמנו, העולם? העולם בטח שלא יקבל אותנו ויעשה בשבילנו את העבודה השחורה.

[מנצל את המומנט שהוא יצר לעצמו, מסתער] אני רוצה שנעשה עוד משהו ביחד. אני רוצה שנצעק ביחד השם של האהבה הראשונה שלנו. זאת שבאותה תקופה האהבה הזאת הייתה כל כך גדולה וחזקה שחשבתם היא לכל החיים. אני אספור לאחור שוב משלוש, וביחד נצעק- "האהבה הראשונה שלי הייתה... " והשם שלו, או שלה. מוכנים? "האהבה הראשונה שלי הייתה--" [קוטע את עצמו ולא אומר את שם אהבתו הראשונה. מבולבל] כן... אתם רואים ש... לא חשוב, בוא נעשה את זה שוב- יותר חזק. בצעקה! תתרכזו- שלוש-שתיים-אחת, "האהבה הראשונה שלי הייתה--" [קוטע את עצמו, מתוסכל על כך שלא מצליח להגיד את שם אהבתו הראשונה שלו] אני... אני מצטער... אבל בואו נעשה הפסקה קצרה... אוקי? [מסמן לניר]

[התאורה משתנה לספוט אישי על כיסא ומראה בחדר ההלבשה. ניר חוזר למקומו. איל נסער, מוציא קופסת כדורים ונוטל כדור]

איל: מה הולך איתך אלוהים?? תתפקס! מזיין תישכל על הילדות שלך ועל החוסר ביטחון המזדיין שהיה לך?? הוזה כמו איזה מטורף?? הבת זונה כבר לא פה. היא לא תפגע בך איל- היא לא תפגע בך. נשאר לך עוד כמה דקות להרצאה הזאת. אתה יפה, אתה מוצלח, אתה... [קוטע את עצמו בבהלה, רואה את 'ילדה' משתקפת מהצד השני של המראה בעודה מודדת שמלה פרחונית לבנה]

ילדה: השמלה יפה עליי?

איל: את כבר לא הבנת שכל מה שתלבשי יהיה עליך יפה?

[מתקרב למראה במטרה לנשק את 'ילדה'. 'ילדה' זזה מעט אך נשארת במסגרת המראה]

ילדה: זאת השמלה שלי להופעה בשבת הבאה.

איל: כך כך מהר הספיקו לתפור לך אותה?

ילדה: כן, גם לי זה היה די מוזר.

[פאוזה, מתיישבת, איל אחריה]

ילדה: אתה יודע, הריקוד שיש לי שבוע הבא, אז הוא של איימי סמית!

איל: ואני אמור לדעת מי זאת איימי סמית?

ילדה: [צוחקת] לא... היא הייתה רקדנית וכוריאוגרפית. אבל העניין הוא שהיא התחילה לרקוד כי בגיל עשרים היא הכירה בחור שהיה גדול ממנה בשלוש שנים. האהבה שלהם הייתה כל כך חזקה שרק אחרי חודש הם התחתנו! הריקודים שלה היו בהשראתו. [נוכרת] הם היו... הכי נקיים ומדוייקים שיכולים להיות. תנועות מדהימות- חלקות. נעימות.

איל: אני מניח שעכשיו יבוא ה-אבל...?

ילדה: [צוחקת] אבל... ככל שמערכת היחסים שלהם נחרבה, ככה הריקוד שלה נהפך למלוכלך יותר, מעוות יותר. הנה, תראה.

איל: אני מניח שזה היה ממש בסוף...

ילדה: תגיד, אני יכולה לשאול משהו טיפה "כבד"?

איל: פאק... אמ... [מתנשף בכבדות, בלחץ] כן..(?)

ילדה: זה לא כזה "כבד" כמו שהצגתי את זה. הכל בסדר, באמת... פשוט... אני לא יודעת מה הולך להיות איתנו בעוד שבוע.

איל: מה הולך להיות איתנו בעוד שבוע?

ילדה: אני גם רוצה להתעלם מהמציאות הדפוקה הזאת, אבל... אבל... היא די הולכת לקרות.

איל: אני לא באמת יכול לעשות עם זה משהו...

ילדה: תגיד, אתה מבין שאני הולכת ללמוד מחול שנתיים בגעתון?-- ליד נהריה?-- ארבע שעות

נסיעה מתל אביב... או שרק אני מבינה את המצב?

איל: אני מבין את זה. אבל, אני גם מבין שאת תגיעי לכאן בסופ"שים, ובחגים? ואני גם אסע אליך מידי פעם. ואנחנו... [נקטע]

ילדה: נסתדר? אני... אני, באמת לא יודעת. זאת אומרת- מי יודע אפילו מה אנחנו? יכול להיות שנקום בוקר אחד, בעוד שבוע ונגיד שאני פתטית ואתה אפס וזה לא מתאים בכלל, וסתם בזבזנו את הזמן שלנו אחד על השניה.

איל: אוקי, יכול להיות. אבל זה יהיה עוד שבוע- ועכשיו טוב לנו. לא?

ילדה: כן... כן... אני פשוט לא באמת יודעת מה להגיד לך...

איל: אז אולי פשוט לא נגיד? [פאוזה, מבין מהתגובה של ילדה שזאת לא הדרך] אז מה את רוצה לעשות?

ילדה: אני לא יודעת. אין לי תשובות להכל, העלתי את זה כי זה קורה ולא דיברנו על זה.

איל: אוקי. אני לא רוצה להיות "המכשול" שלך.
ילדה: אתה לא איל.
איל: אבל זה מה שאני מקבל ממך.
ילדה: עברתי חרא של בני זוג לפניך, באמת. והבטחתי לעצמי שאני לא אהיה כמוהם. אני לא רוצה שאתה תהיה האופציה ב' שלי.
איל: אז אל תתני לי להרגיש כאילו אני המחסום שלך בדרך להצליח. כאילו אני עוצר את תנועת הרכבות מתל אביב לגעתון ולא נותן לך לנסוע רק כי אני רוצה אותך לידי.
ילדה: לא אני לא רוצה ש... אתה צודק. סליחה, פשוט.. אולי פשוט... נקשיב למה שאמרת ונזרום עם החיים ו... ו... נראה לאן הם מובילים אותנו?
איל: קשה לי עם זה. ואת גם יודעת שקשה לי עם זה. אני לא מסוגל עם זה שהכל מעורפל בנינו, יום אחד את פה מאה אחוז, ויום אחר את פשוט לא פה- נעלמת [ילד נכנס לבמה ומוביל את ילדה החוצה] הי! אני מדבר אלייך. לאן את הולכת? חכי רגע... חכי!!

[איל יוצא מחדר ההלבשה וחוזר אל במת ההרצאה בבהלה - מעין משוגע]

איל: אז! כולכם חזרתם אה? מעולה. אז! בואו נדבר קצת על הדחקה! על זה שאנחנו מעדיפים להדחיק דברים ולטאטא אותם מתחת לשטיח. מפחדים להתעמת איתם.

אתם ידעתם שהמחקרים מראים שהאהבה הראשונה שלנו הייתה כל כך חזקה רק בגלל שלא רק התאהבנו בבו אדם, אלא גם ברגש שנקרא "אהבה". תנסו להיזכר איך זה נגמר. איך התמודדתם על הלבד ועם זה שבתקופה הקרובה, אם לא היה לכם ריבאונד(...), אתם לא תרגישו את הרגש שנקרא "התאהבות", שרק לפני רגע הכרתם ועכשו אתם מגלים את הצד האפל שלו- הכואב. נפגשים עם "התופעות לוואי" שבאהבה.

רובנו, או כמעט רובנו, נשברנו אחרי שנפרדו מאיתנו. לא היינו יכולים להתמודד עם הכישלון שלא רוצים אותנו, אז החלטנו להיכנס "להתקף חרדה שקט". ככה אני קורא לזה לפחות. המוות נראה לחלק מאיתנו אופציה לא רעה בכלל. לדבר עם אנשים לא בא בחשבון ולצאת מהמיטה- על מה אני מדבר בכלל?!
 אנחנו נהיים אובססיביים כלפיה, והפחד הכי גדול שנהיה בחיים שלנו זה שהיא תהיה עם מישהו אחר. זוכרים? איך אתם רציתם למות כששמעתם שהיא יוצאת עם מישהו, או לאלה שבכלל אין מזל, ופיזית ראו אותה מתנשקת עם מישהו אחר?

כשהייתי בן שבע עשרה רציתי להיות שחקן. בכל יום אתה עולה לבמה מול מאות אנשים ונהפך להיות הצד הכי נחבא שלך. אתה נהפך להיות אדם אחר שחושב ומתנהג בצורה אחרת לגמרי מאיל. אפילו למדתי במגמת תיאטרון בתלמה לילן. תקופה נוראית [לעצמו, צוחק] בין לבין עשיתי המון סרטי סטודנטים קטנים. אחד מהסרטים ששיחקתי, קראו לו.... "כוונה"! כן.

[איל מספר את הסיפור בזמן ש'ילד' ו'ילדה' מדגימים את הסיפור בצד הבמה. 'ילדה'- מישיה, 'ילד'- המישהו של המישהי] במשך כל הסרט הייתה מין מוזיקת מסיבות מוזרה. זה היה משהו כזה... [מתחיל לזמזם את המנגינה, מוזיקה משתלטת על הזמזום] הסרט סיפר על בחור בשם אורי ועל... נו! קראו לה... אני לא זוכר אבל זה באמת לא כל כך חשוב. היספק חברה ספק יזיזה של אורי נפרדת ממנו. ואורי, הדמות ששיחקתי, הולך למסיבה לנסות לשכוח ממנה. אבל מה שקורה זה שהוא רואה אותה מתנשקת עם מישהו אחר. הוא רואה את זה ומשתגע לגמרי. הקנאה אוכלת אותו. עבר רק יום אחד מהרגע שהיא זרקה אותו. הוא מתקרב אליה ומנסה לדבר איתה אבל הוא לא מצליח והם ממשיכים להתנשק. אין שום דבר שיכול להפריד בינה לבין אותו בחור שמנשק אותה עכשו. והנשיקה הזאת הופכת למעין ריקוד רוחות מטורף. אני זוכר את עצמי עומד שם והמוח והרגש שלי נמצאים בסערת רגשות מטורפת. אני רואה את הכול וסותם תיפה, משתתק לגמרי וקופא ואני לא מבין למה. אני "במצב" כמו ששחקנים אומרים.

אני מרגיש את הנשימה שלי מתחזקת וכבדה יותר. הסחרחורת עוטפת אותי ואני שומע בין המוזיקה המוזרה הזו לבין הקולות שנמצאים לי בראש את הבמאי, שהיה לו בכלל אספרגר, צועק כל הסצנה הזאת- "תעוט אליה כמו עיט. כמו נשר שרק רוצה לטרוף את טרפו" ואני לא הצלחתי.

והוא ממשיך לצרוח כמו מטורף, ואני רואה את הכול, ואני מרגיש את הכול וזה שורף לי את הלב ואני לא מצליח לעשות כלום. אני כמעט וכבר מרגיש את הידיים שלי פועלות לבד והולכות לחנוק את אותו הבחור שהיא מתזמזמת איתו... ואני לא מצליח לגרום לזה לקרות... פתאום שמעתי

מעין צליל חד כזה של אזעקה [המוזיקה מפסיקה בחדות, צליל חד ונמוך נשמע לאורך זמן. קם ומנסה להתקרב לילד וילדה אך לא מצליח. משהו עוצר את איל].

אני לא יודע למה לא הצלחתי, אבל פשוט לא הצלחתי. הרגשתי שמהו חסם אותי מבפנים לדעת את האמת. פתאום התחלתי לשמוע באסים נמוכים מהמוזיקה של המסיבה [באסים נמוכים מתנגנים יחד עם הצליל החד והנמוך] וכל מה שהבמאי צעק היה נשמע לי כמו משהו שנמרח [קולות נמרחים מתווספים] ואני ממשיך לראות אותם מתנשקים ואני לא זו. קופא. אני לא יודע מה קרה לי באותו הרגע, אבל פתאום, ברגע אחד, משהו השתחרר ממני ורצתי אליהם. [רץ אליהם, זורק את ילד' לרצפה שלאחר שנופל לקרקע, יוצא מהבמה] זרקתי את אותו ילד לרצפה והסתכלתי עליה. הכול היה נשמע לי עדיין מרוח ומוזר. היא אמרה משהו. [קול של ילדה' מרוח] אבל לא שמעתי כלום. באמת. היא הסתכלה עליי, והבמאי אמר עוד משהו שנמרח [עוד קול מרוח], והיא פשוט התחילה לנשק אותי. [מנשקת את איל בפראות] ואני המשכתי. וברקע אני ממשיך לשמוע את הבמאי האידיוט הזה בקול מרוח צועק "עיט! עיט! אתה עיט!" ואני הרגשתי שאני "עיט" ופשוט העפתי אותי ואותה מחובקים לרצפה. והיא מסתכלת אליי באיזה מבט מוזר. כאילו אני כבר לא "עיט!" אבל אני-עיט! ע-י-ט-!-! וכמו עיט קנאי אני מסובב אותה עליי בפראות שתשכב מעליי אבל אז אותו "עודד" (!!!) צץ, והיא פתאום, זורקת אותי לרצפה. והם קמים וממשיכים להתנשק כמו שני מטורפים. ואני מקורקע שוב לרצפה. לא מצליח לקום, לא מצליח לבכות. פשוט קפוא. לא זו. לא נושם. פגר של עיט שוכב על הרצפה.

[ילד' נזרק לצד הבמה, איל יושב מפוחד בזמן ש'ילדה' מספרת לאיל]

ילדה: אתה לא מבין מה היה לי ביום שני! יש פה איזה שיעור של כוריאוגרף מטורף שכולן תמיד רוצות להבריז ממנו. הכוריאוגרף האידיוט הזה מלמד שלוש שמיניות חדשות בריקוד, ואני מנסה להבין איך הוא עושה את ה--

[איל משחק עם הארנק של ילדה, ממנו נופל קונדום]

איל: מה זה?

ילדה: קונדום.

איל: למה שיהיה לך קונדום בארנק?

ילדה: אחת הבנות הביאה לי.

איל: למה שהיא תביא לך קונדום?

ילדה: אתה רציני איל? יש פה רק גבר אחד בכל מחזור- והוא גיי.

איל: לא ענית לי על השאלה. שאלתי אותך למה שהיא תביא לך את זה.

ילדה: מה אתה ילד' איל?

איל: אני מנסה לחשוב איך את רוצה שאני אגיב על זה? כאילו, לצעוק עכשיו? לעשות דרמות? לא! אני יודע, את רוצה שאני אהיה פאסיב-אגרסיב איתך, אז וואלה, מגניב. יש לך קונדום בארנק. תהני.

ילדה: מה הבעיה עם זה שיש לי קונדום בארנק?

איל: את באמת לא מבינה אה...?

ילדה: לא.

איל: את מחפשת אש. את רק מחפשת אש! ואני לא מבין למה. [פאוזה, הבנה] את בוגדת בי?

ילדה: אני לא מבינה מה עובר עלייך.

איל: מה עובר עליי? [פאוזה] ולמה את לא עונה לי? שאלתי אם את בוגדת בי?

ילדה: אתה באמת שואל את זה עכשיו?

איל: כן.

ילדה: אתה לא סומך עליי?

איל: כנראה שגרמת לי לא לסמוך עלייך.

ילדה: אני גרמתי לך לא לסמוך עליי?

איל: לא יודע. אני חושב שראיתי קונדום בארנק שלך.

ילדה: אולי זה בשבילך.

איל: אולי!?

ילדה: ואולי לא.

איל: את לא רצינית איתי!

ילדה: לך תדע. אולי אני בוגדת בך, ואולי לא. מי יודע? [פאוזה] סיימנו את השיחה להיום, אני הולכת לישון. מבחינתי תישן על הספה, ואם לא נוח לך אז סע לבית המחורבן בתל אביב. עצמאי' עלאק. ילד' בשקל.

[ילדה מתקדמת ליציאה מהבמה, ילד' צץ, תופס אותה בידה והם בורחים יחד. איל חוזר להרצאה]

איל: עכשיו למה סיפרתי לכם על הסיפור על הסרט ששיחקתי בו כשהייתי בן שבע עשרה? כי הבנתי ממנו הרבה. הבנתי שאין רגשות רחוקים יותר מאשר אהבה ושנאה. שהם מקוטבים לגמרי-לא קשורים. קווים מקבילים שלעולם לא יפגשו.

שפינוזה כתב ש"האהוב איזה דבר, שואף שהדבר האהוב עליו יהיה לו בהווה ושיתקיים!"- זאת אומרת, זוג אוהבים שואפים ורוצים להיות כמה שיותר ביחד. ואם שוב, נסתכל רגע על הקו המקביל-על השנאה, נראה שזו בדיוק הסיבה שכשאנחנו שונאים בן אדם: אנחנו נעשה הכל בשביל להעלים אותו. יהיה לנו רצון הזוי ו... ו... מוזר כזה "לרצוח" אותו- פשוט להעלים אותו מהעולם.

[ילדה' מופיעה במראה ולא זהה. איל מתקרב אליה. מעבר זמן. מוזיקה בעלת ביטים מהירים מתחילה להתנגן על ידי 'ילד' בפסנתר. הקטע נהפך להיות מעין דו-קרב שירי]

איל: יום ראשון, תשע בערב: "סליחה על אתמול בלילה."
ילדה: "הכל בסדר איל".

איל: "אני אבוא לגעתון היום? אשן אצלך?"

ילדה: "כן, בטח. באיזה שעה תהיה אצלי?"

איל: "עוד שעה בערך".

ילדה ואיל: שעה אחרי, שכבנו.

[פאוזה, המוזיקה מפסיקה]

ילדה: הבנתי.

איל: מה הבנת?

[המוזיקה ממשיכה]

איל: יום אחרי, שש בערב: "איך הולך לך?" | שש ועשרים בערב, מתקשר.

ילדה: לא עונה.

איל: שמונה בערב: "סימן שאלה" | יום אחרי, שלוש בצהריים: "הכול בסדר?" | שש בערב,

מתקשר.

ילדה: לא עונה.

איל: שש וחצי בערב: "אני לא מבין אם הכול בסדר בינינו... את לא עונה לי להודעות ושיחות

כבר יומיים!" | שבע וחצי בערב, מתקשר.

ילדה: לא עונה.

איל: תשע ורבע בלילה: "אוקיי, אני אפילו לא מבין אם משהו קרה, ואם כן, אז מה עשיתי

שאת לא כותבת לי או עונה לי כבר יומיים ונותנת לי לאכול את עצמי. אני לא מבין אם

את מסיימת את זה אבל זאת לא הדרך!" | יום אחרי, עשר בבוקר: "את רצינית שאת

אפילו לא עונה לי? באמת? את פשוט ילדה שלא מסוגלת להתמודד עם כלום!"

ילדה: שלוש לפנות בוקר: "טוב... תקשיב, האמת היא שאני לגמרי מתלבטת. וזה שלא עניתי לך

עד עכשיו זה רק בגלל שאני די מרגישה רע עם עצמי ולא ידעתי מה לרשום. אז אולי עדיף

להגיד קודם כל את האמת, ולהגיד לך שאני מתנצלת. אתה מקסים, והיה לי מאוד כיף

איתך, אבל אני מרגישה שזה כבר קצת פחות מתאים. אתה מכיר אותי, ויודע שבמצבים

כאלה, של לחץ ושל וידוי אני די נכה, אז פשוט נעלמתי. ושוב, מתוך טמטום, ודווקא בגלל

שאתה מקסים לא רציתי לפגוע בך. וכל זה הפך את הכל לכדור שלג אחד גדול... אז אני

באמת מצטערת. זה לא היה בסדר.. זאת שריטה מפגרת, אני מקווה שתבין ואם זה בסדר

מצדך נשים את הכול מאחורינו ונוכל להישאר חברים טובים. **[פאוזה]** סמיילי מחיך".

איל: **[ילדה' יוצאת מהמראה, עוברת על יד איל, מתיישבת על 'ילד' שעל כיסא הפסנתר.]** מי

זה?!

[איל חוזר להרצאה, מעבר זמן, תאורה חוזרת למצב "הרצאה"]

איל: אלוהים! וכמה שזה מחרפן. שקר! מי שיגיד שאהבה היא לא מעוורת ומלאת קנאה!

אלוהים! **[מצחקק, מוציא חפיסת כדורים מכיסו ונוטל כדור]** אהבה זה הדבר הכי מחרפן

בעולם. אתה שומע כל הזמן קולות ורואה אנשים שאתה אפילו לא מכיר לצידה. אתה מלא חרדה

ומלא פחד. מסתובב בעולם ורק שואל "למה התאהבתי בכלל?"

[מעבר זמן, יושב על כיסא במרכז הבמה. 'ילד' ו'ילדה' עומדים בעמידה פרונטלית לקהל בצד

ימין של איל. ספישל על כל אחד מהם בנפרד. זזים על פי דבריו של איל]

איל: אני לא הפסקתי לראות את הילד הזה. ראיתם אותם ביחד בכל מקום אז ניסיתי להוציא את עצמי מזה ויצאתי לבית קפה שהיה מתחת לבית שלי. שותה קפה וחושב על העולם. נזכר איך הוא נהרס רק לפני כמה ימים ולמה לא כולם עצובים כמוני? למה כולם ממשיכים בחיים שלהם? שומע את 'פגישה לאין קץ' באוזניות ומנסה לכתוב את כל התחושות האלה על מחברת קטנה שהייתה לי. אחרי חמש שעות שאני יושב שם, ובדיוק דקה לפני שקמתי היא נכנסה. הלב שלי התחיל לפעום כמו מטורף בזמן שהגוף קפא לגמרי. היא התיישבה בשולחן שלידי. אלוהים! למה כולם לא קמים ואומרים לה שהיא שברה לי את הלב? שהיא חתיכת זונה-בוגדנית?

ובכל אותן דקות אני רק מנסה להבין מה היא עושה פה בכלל? שלוש בצהריים, יום חמישי- היא אמורה להיות בגעתון בכלל. היא יושבת עם חברה שלה וניסיתי לדמיין את השיחה שלה:

ילדה: כמה זה מביך שאיל יושב פה... אני לא מבינה בכלל מה הוא עושה כאן. הוא כל הזמן אמר לי שהוא לא סובל את המקום הזה...

איל: ואז הילד הזה פתאום נכנס. בן זונה. אין מצב שאני מדמיין את זה. התחלתי לרעוד למרות שהיה ארבעים מעלות בחוץ והלב שלי המשיך לדפוק חזק יותר וחזק יותר. כל כך התגעגעתי אליה. חשבתי שאני משתגע לגמרי אבל הלב ממשיך לדפוק חזק יותר וחזק יותר. זה דפק לי ת'שכל. חשבתי שאני עומד להתעלף. הזמנתי חשבון וברחתי משם. חמש דקות של הליכה לבית שלי הפכו לסיוט כשהכל היה נראה מטושטש. הבניינים היו גדולים ומאיימים, כל האנשים היו נראים לי כמו מפלצות מוזרות שמדברות בקול מרוח... הצופרים והאזעקות שיגעו אותי. נפלתי ולא הצלחתי לקום. הגוף שלי פתאום היה מלא דם. אחרי כל זה אני... אני מודה, אני... אני ידעתי שהיא מגיעה להופיע באולם מחול ליד איזו התנחלות בשומרון וידעתי שהיא לא תיסע עם הואן כמו כולן ותגיע לשם באוטו שלה, אז החלטתי לעקוב אחריה.

ילדה: מה אתה עושה פה? [בטון מופתע ומפחד] איל?

איל: רצחתי אותה. תשע עשרה דקירות על כל שנה שהיא חייה בה. וכל דקירה הייתה יותר עמוקה מהשנייה. והדם נטף מהגוף שלה. טיפטף לאט-לאט. אני שולט בגוף הזה! לא אף ילד! אחר! אני! הגבר ששולט בגוף הזה ומחליט מה לעשות איתו! אני הגבר ששולט עליה. אני יכול להגיד 'גברי' והיא לא תתקן אותי לילד!

ופתאום... פתאום היא נהפכה להיות יותר לבנה ממה שהיא הייתה כבר. והשפתיים שלה כבו לגמרי ופתאום קלטתי מה עשיתי. התחלתי לנשק אותה כמו מטורף ומהפה שלה דם נוטף אל הפה שלי. אני לא ידעתי מה לעשות עם כל זה, אז... אז... השארתי אותה שם ולקחתי איתי רק את הסכין ודאגתי שאיזה פלסטינאי מסכן מאיזה כפר שהיה קרוב לשם יגע בסכין וטביעת האצבע שלו תישאר על הסכין הזאת.

אני לא זוכר איך קוראים לו. באמת! אני נשבע! חזרתי לאותו המקום, טשטשתי את כל העקבות שלי והתקשרתי מאיזה טלפון ציבורי ישן שבקושי עבד והודעתי למשטרה שאני חושב שאני רואה גופה. אני... אני לא זוכר איך קוראים לחורשה הזאת!!! אני נשבע לכם שאני לא זוכר!! אני גם לא זוכר איך קוראים לה ובגלל זה לא אמרתי את השם שלה מקודם, אוקי?? אני... אני עשיתי הכול בשביל לשכוח ולא לזכור אותה. אני טסתי ישר ללוס אנג'לס, מי יחשוד בי בכלל? כולם ריחמו עליי, הם לא ידעו שהיא זרקה אותי כמו איזה זבל כמה ימים לפני.

אני עומד על במות בכל העולם וצועק- "אהבה", "אושר פנימי". זין אושר פנימי! אין בעולם הזה אהבה! כל ההבדל הוא בין שנאה לזהות לשנאה כבויה! וזה סיפור הכישלון הנצחי שלי. הקולות האלה מכרסמים לי בנפש כבר כמעט עשר שנים! באים זה אחר זה, עם כוח אדיר! קולות קטנים וחזקים שבטוחים שיכבשו את הגוף שלך, מטפסים ומטפסים, תולשים עוד פיסת עור, ועוד פיסת עור. מלאים דם בפנים. מנסים לתפור את הקרעים שנוצרו אבל רק מפרידים ביניהם עוד ועוד ועוד.

הנה, סיפרתי הכל בפעם הראשונה. אני לא מסתיר כלום. אני רצחתי אותה. למה אתם מסתכלים עליי במבט כל כך מרחם? והקולות האלה? אולי... אולי רק כשנמות, הכול יחלוף.

--סוף--